

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Schadevergoedingsrecht	2
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Natuurbescherming	7
Werkloosheid	8
Bijstand	9
Sociale zekerheid overig	10
Vreemdelingenrecht	11
Asiel	11
Procesrecht	12
Richtlijnen en verordeningen	13
Vreemdelingenbewaring	13

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Schadevergoedingsrecht

JnB 2026, 869

MK ABRS, 02-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5179](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, appellant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1 lid 1

Beleidsregel tegemoetkomingschade Noord-Holland (de Beleidsregel)

SCHADEVERGOEDING. FAUNASCHADE. Toekennen tegemoetkomingen in faunaschade. Het college heeft op elk van de schadebedragen een eigen risico van 20% ingehouden. I.c. wordt geoordeeld dat het college deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de gekozen standaard passend is. Daarbij is van belang dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wnb volgt dat de tegemoetkoming van artikel 6.1 is bedoeld voor de situatie waarin de overheid diersoorten via regelgeving beschermt en de grondeigenaar daardoor wordt beperkt in zijn mogelijkheden om schade te voorkomen. Die situatie doet zich hier niet voor. De uitspraak ABRS van 16-06-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1263](#), leidt niet tot een andere conclusie. De rechtbank heeft ten onrechte uit de uitspraak van de Afdeling afgeleid dat een eigen risico van 20% slechts passend is, indien dit zou zijn gebaseerd op een cijfermatig onderzoek naar de hoogte van de gemiddelde schade van grondeigenaren, in verhouding tot de gemiddelde omzet die zij hebben behaald. Dat dit onderzoek hier ontbreekt, betekent niet dat het college, gelet op de beslissingsruimte die het heeft, in dit geval geen eigen risico van 20% heeft mogen hanteren. Het gekozen percentage is niet zodanig hoog, dat daaruit zonder meer volgt dat een grondeigenaar of grondgebruiker, als gevolg van de toepassing van de standaard, een onevenredig zware last te dragen heeft. Verder is van belang dat het college, in het voordeel van de aanvrager, op grond van artikel 4:84 van de Awb van deze standaard kan afwijken, indien de aanvrager aannemelijk maakt dat aan de vereisten van deze bepaling wordt voldaan.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:5176](#), [ECLI:NL:RVS:2026:5177](#), [ECLI:NL:RVS:2026:5178](#), [ECLI:NL:RVS:2026:5180](#), [ECLI:NL:RVS:2026:5181](#), [ECLI:NL:RVS:2026:5185](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 870

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 28-08-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:6238](#)

college van Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant.

Omgevingswet 5.1 aanhef en onder e, 6.37 lid 1

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.27

OMGEVINGSWET. NATURA-2000-ACTIVITEIT. OMGEVINGSVERGUNNING. Afwijzing twee preventieve handavingsverzoeken tegen realisatie fietspad. I.c. wordt geoordeeld dat voor de aanleg van het fietspad geen omgevingsvergunning voor een Natura-2000 activiteit als bedoeld in artikel 5.1, aanhef en onder e, van de Omgevingswet noodzakelijk is. Het toegepaste elektrisch materiaal beschouwt de voorzieningenrechter in dit geval als standaardmateriaal nu reeds is gebleken dat de ingeschakelde aannemer over dit materiaal beschikt en dit materiaal gebruikt. **FLORA- EN FAUNA-ACTIVITEIT. HANDHAVING. ZORGPLICHT.** De aanleg van het fietspad levert geen strijd op met de specifieke zorgplicht van artikel 11.27 van het Bal. De zorgplicht is gericht aan degene die een flora- en fauna-activiteit verricht. De gemeente verricht de flora en fauna-activiteit. Maar hoe zit dat met de door haar ingeschakelde aannemers of hulppersonen? De voorzieningenrechter is van oordeel dat in ieder geval de gemeente verantwoordelijk is voor het handelen van de door haar ingeschakelde aannemers en hulppersonen.

[...] 5.4 De voorzieningenrechter begrijpt het standpunt van het college aldus dat in de aanvraag voor het project ligt besloten dat het hierboven aangeduide materiaal zal worden gebruikt. In de procedure over de omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat dit inderdaad ingewikkeld is om te achterhalen in de aanvraag of het besluit zelf. In het besluit op het bezwaar tegen de omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit is vastgesteld dat vooraf per type materieel met een vooraf bepaald totaal aantal draaiuren uitdrukkelijk is aangegeven of dit uitsluitend elektrisch zal worden ingezet. Het gaat daarbij om de mobiele graafmachine, een midigraver, knikmops, bandenzaag en een trilplaat/stamper. De voorzieningenrechter heeft in de uitspraak van heden geoordeeld dat, als het project is aangevraagd met nadrukkelijk gebruik van dit elektrische materiaal en ook als zodanig is vergund, het op de weg had gelegen van B&W om dit te borgen in de omgevingsvergunning (temeer omdat ecologische waarden betrokken zijn bij de afwegingen in het bestreden besluit en de omgevingsvergunning om een omgevingsplanactiviteit te verlenen). De voorzieningenrechter heeft dit geborgd door middel van toevoeging van het volgende voorschrift aan de omgevingsvergunning *Bij de werkzaamheden dient vergunninghouder gebruik te maken van het in de aanvraag aangeduide elektrisch hulpmateriaal waaronder de mobiele graafmachine, een midigraver, knikmops, bandenzaag en een trilplaat/stamper.* Daarmee maakt het deel uit van het project.

5.5. De vervolgvraag is of het gebruik van dit materiaal mag worden betrokken in de voortoets. De voorzieningenrechter beschouwt dit materiaal in dit geval als standaardmateriaal nu reeds is gebleken dat de door de gemeente Valkenswaard ingeschakelde aannemer over dit materiaal beschikt en dit materiaal gebruikt. Het gebruik van dit materiaal leidt er dus niet toe dat sprake is van een activiteit waarvoor een omgevingsvergunning voor een Natura 2000 activiteit moet worden verleend.

[...] 8.2. De voorzieningenrechter is met het college van oordeel dat de voortoets met de ecologische beoordeling van de effecten van de tijdelijke beperkte toename van stikstofdepositie voldoet aan de eisen die de Afdeling in de uitspraak van 16 augustus 2023 [[ECLI:NL:RVS:2023:3129](#)] heeft geformuleerd. De Afdeling overweegt hierbij ook dat een overschrijding van de KDW niet impliceert dat significante gevolgen kunnen optreden. Ook in dit geval betekent de overschrijding van de KDW niet dat significante gevolgen kunnen optreden. Dit blijkt voldoende uit de uitgevoerde voortoets. Daarmee is op voorhand is uitgesloten dat het project zelf negatieve gevolgen zal hebben.

[...] 12.3 De zorgplicht is gericht aan degene die een flora- en fauna-activiteit verricht (een activiteit met mogelijke gevolgen voor van de nature in het wild levende planten en dieren. De gemeente verricht de flora en fauna-activiteit. Maar hoe zit dat met de door haar ingeschakelde aannemers of hulppersonen? Uit de wetsgeschiedenis bij de regeling over de normadressaat van de omgevingsvergunning (het huidige artikel 5.37, eerste lid, van de Ow) leidt de voorzieningenrechter af wie wordt bedoeld met 'degene die de activiteit verricht'. In het artikel is bepaald dat een omgevingsvergunning geldt voor degene die de activiteit verricht waar zij betrekking op heeft. Uit de wetsgeschiedenis³ blijkt dat de wetgever hierbij aanvankelijk doelde op degene die voor het verrichten van de activiteit (eind)verantwoordelijk is. Bij de wijziging van het artikel bij de lw Ow wordt in de memorie van toelichting opgemerkt, dat dit degene kan zijn die de activiteit feitelijk verricht, maar dat hoeft niet, aldus de wetgeschiedenis. Het kan om meerdere vergunninghouders gaan. In het artikellid ligt het uitgangspunt besloten dat als er meer vergunninghouders zijn, deze een gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de naleving van de vergunningvoorschriften, ongeacht of de omgevingsvergunning ziet op één of op meer activiteiten. Die gezamenlijke verantwoordelijkheid van alle vergunninghouders brengt ook mee dat in beginsel tegen elke vergunninghouder handhavend kan worden opgetreden bij het niet-naleven van vergunningvoorschriften, voor zover uiteraard in het concrete geval wordt voldaan aan de eisen die de Algemene wet bestuursrecht stelt aan het zijn van overtreder. In de nota van toelichting bij het Bal⁴ wordt tot slot aangegeven dat de normadressaat ervoor zorgt dat eventuele werknemers of andere bedrijven die binnen de activiteit in opdracht van de normadressaat deelactiviteiten verrichten, zoals onderhoud van bepaalde installaties, de regels naleven. De voorzieningenrechter is van oordeel dat in ieder geval de gemeente verantwoordelijk is voor het handelen van de door haar ingeschakelde aannemers en hulppersonen. 5 [...]

JnB 2026, 871

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 28-08-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:6149](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Valkenswaard.

Omgevingsplan Valkenswaard 22.278, 22.280, 22.281

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal)

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. AANLEGGEN. Verlenen omgevingsvergunning realisatie fietspad. De voorzieningenrechter is van oordeel dat een redelijke uitleg van het Omgevingsplan met zich meebrengt dat, daar waar het voorliggende bestemmingsplan voorzag in een bevoegdheid om een aanlegvergunning te verlenen onder de Wabo, deze bevoegdheid nog steeds bestaat, gelet op artikel 22.281 van het Omgevingsplan. Het bestaan van artikel 22.278 van het Omgevingsplan doet hier niets aan af want dat artikel voorziet alleen maar in een extra weigeringsgrond. Uit artikel 8.0a, eerste lid van het Bkl vloeit dus niet de verplichting voort om deze omgevingsvergunning te verlenen. Bij gebruik van een

bevoegdheid heeft het college beoordelingsruimte en kan het college andere aspecten betrekken. Artikel 2.1, eerste lid onder b, van de Wabo en artikel 2.11, eerste lid van de Wabo verplichtten het college echter niet om te toetsen of sprake is van strijd met een goede ruimtelijke ordening. Strijd met een goede ruimtelijke ordening was dus geen weigeringsgrond. Alleen als de omgevingsvergunning in strijd was met de beoordelingscriteria in het aanlegvergunningenstelsel, verplichtte artikel 2.11, tweede lid van de Wabo het college tot een toetsing aan goede ruimtelijke ordening. Daarom is het college niet gehouden om de gevraagde omgevingsplanactiviteit nu (onder de Omgevingswet) te toetsen aan ETFAL zolang wordt voldaan aan de in het bestemmingsplan genoemde beoordelingscriteria. Het college hoeft niet te toetsen aan artikel 8.0b van het Bkl en dus ook niet te toetsen aan de provinciale instructieregels ingevolge hoofdstuk 5 van het Bkl.

JnB 2026, 872

Rechtbank Rotterdam, 24-08-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:10880](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hoeksche Waard.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:6

Omgevingswet (Ow)

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 2

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.26, 2.29

Omgevingsplan gemeente Hoeksche Waard 22.27

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. NIEUWE FEITEN OF VERANDERDE OMSTANDIGHEDEN.

EVIDENT ONREDELIJK. Afwijzing handhavingsverzoek erfafscheiding en tuinhuis. I.c. wordt geoordeeld dat met de inwerkingtreding van de Ow geen sprake is van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het handhavingsverzoek onder de Ow in zoverre geen andere relevante beoordeling van het college vergt dan de eerdere. Op grond van artikel 2, aanhef en onder 3 en 12, van bijlage II van het Bor waren beide bouwwerken vergunningsvrij. De inhoud hiervan is onder de Ow overgenomen in artikel 22.27, aanhef en onder a en f, van het omgevingsplan. In wat eiser heeft aangevoerd wordt geen aanleiding gezien voor het oordeel dat afwijzing van de herhaalde aanvraag evident onredelijk is. **OVERTREDING.**

TUINMEUBILAIR. TECHNISCHE BOUWACTIVITEIT. In het Bbl is geen definitie opgenomen van het begrip “tuinmeubilair”. Dat was ook niet het geval in Bor. Uit de nota van toelichting bij het Bor volgt dat bij tuinmeubilair gedacht zou kunnen worden aan onder meer een pergola. Dit wordt ook bevestigd in ABRS 29-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:323](#). Gelet hierop heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat de pergola onder de definitie “tuinmeubilair” uit artikel 2.29, aanhef en onder h, van het Bbl valt en dat er om die reden geen omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit bouwwerken is vereist. Op grond van artikel 2.26, eerste lid, van het Bbl is ook geen omgevingsvergunning voor de technische bouwactiviteit vereist omdat het een bouwwerk zonder dak betreft dat niet hoger is dan 5 meter.

JnB 2026, 873

Rechtbank Overijssel, 21-08-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:5119](#)

college van burgemeester en wethouders.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2, 8.0b lid 1, lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, lid 1, aanhef a en onder 3°

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. Verlenen twee omgevingsvergunningen onder de Wabo en de Omgevingswet voor bouwen woning met schuur. Voor zover eiser 1 en de Stichting hebben bedoeld dat het college ten onrechte twee verschillende omgevingsvergunningen heeft verleend voor hetzelfde project, oordeelt de rechtbank dat geen rechtsregel zich er tegen verzet dat het college voor hetzelfde project zowel een omgevingsvergunning heeft verleend op grond van de Wabo en de Omgevingswet. Verwijzing naar ABRS 07-12-2026, [ECLI:NL:RVS:2016:3277](#), punt 4.2 en Rechtbank Noord-Nederland 18-02-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:667](#). Het college diende immers te beslissen op beide aanvragen die door derde belanghebbende waren ingediend.

JnB 2026, 874

MK Rechtbank Overijssel, 13-08-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:5319](#)

college van burgemeester en wethouders van Steenwijkerland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, onder b

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. ONTVANKELIJKHEID. BELANGHEBBENDE. Verlenen omgevingsvergunning bouwen pluimveestal. Stichting Natuurbeschermingswacht kan worden aangemerkt als belanghebbende bij het bestreden besluit. HABITATRICHTLIJN. Naar aanleiding van de stelling van Natuurbeschermingswacht dat het college ten onrechte niet getoetst heeft aan artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn van de Europese Unie, overweegt de rechtbank dat onder de Omgevingswet, anders dan voorheen onder de werking van de Wabo, niet de verplichting geldt om een benodigde toestemming voor een Natura 2000-activiteit en een omgevingsplanactiviteit tegelijkertijd aan te vragen. De aanvrager bepaalt zelf voor welke activiteit hij wanneer een vergunning aanvraagt. Uit jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt geen verplichting om beide activiteiten gelijktijdig te beoordelen. Het stond het college niet vrij om zich in het kader van de beoordeling van de aangevraagde activiteiten ook uit te laten over de vraag of het project al dan niet in overeenstemming is met de Habitatrichtlijn. Die vraag moet door het bevoegd gezag (gedeputeerde staten) in het kader van een procedure voor een Natura 2000-activiteit worden beoordeeld.

JnB 2026, 875

Rechtbank Midden-Nederland, 05-08-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:5736](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hilversum.

Omgevingswet

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. PRIVAATRECHTELIJKE BELEMMERING. Verlenen omgevingsvergunning voor buitenplanse omgevingsplanactiviteit voor realiseren tweede bouwlaag op bestaande aanbouw woning. De rechtbank laat in deze zaak in het midden of de onder oud recht ontwikkelde jurisprudentielijnen onder de Omgevingswet ongewijzigd van toepassing zijn en een verzoek om omgevingsvergunning nog steeds moet worden afgewezen als een activiteit vanwege een privaatrechtelijke

belemmering niet kan worden verwezenlijkt of moet worden geweigerd vanwege een evidente privaatrechtelijke belemmering. Eisers hebben i.c. namelijk niet aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een privaatrechtelijke belemmering die aan verwezenlijking van het bouwplan in de weg staat.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 876

MK ABRS, 02-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5173](#)

college van gedeputeerde staten van Utrecht, appellanten.

Wet natuurbescherming (Wnb)

Regeling natuurbescherming (Rnb) 3.1, lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. NOODZAAK. ONDERBOUWING. Verlenen ontheffing voor doden van vossen in de provincie Utrecht. I.c. wordt geoordeeld dat het niet vereist is dat het college aantoont wat het precieze aandeel van de vos is in de predatie van weidevogels, of wat het effect van een groter afschot van vossen op de stand van deze vogels is. Het college moet voldoende aannemelijk maken dat de ontheffing bijdraagt aan het belang van de bescherming van weidevogels. Verwijzing naar ABRS 03-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3471](#). **NIEUWE BESLUITEN. PROCESBELANG.** De Stichtingen hebben in dit geval geen belang meer bij een rechterlijke uitspraak. De in stand gelaten ontheffing is inmiddels niet meer van kracht. De wet op grond waarvan de in stand gelaten ontheffing is gebaseerd, de Wnb, is ingetrokken. Hetzelfde geldt voor de op deze wet gebaseerde regelingen, die eveneens aan de besluiten ten grondslag zijn gelegd. Ook het Faunabeheerplan 2019-2025 dat mede aan dit besluit ten grondslag lag, is niet meer van kracht. Het wordt niet aannemelijk geacht dat beantwoording van de vraag of het college in dit geval, ten tijde van belang, aannemelijk mocht achten dat het doden van de vos noodzakelijk is ter bescherming van de weidevogels, in relevante mate van betekenis zal zijn voor toekomstige besluitvorming en de beoordeling daarvan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2026, 877

MK CRvB, 13-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1082](#)

Werkloosheidswet (WW) 24, 27

Raad van bestuur van het Uvv.

WW. VERWIJTBAAR WERKLOOS. Het Uvv heeft terecht, met toepassing van artikel 27, eerste en elfde lid, van de WW, een maatregel opgelegd inhoudende dat de WW-uitkering gedurende een periode van 26 weken voor de helft wordt uitbetaald. Het Uvv is niet gebonden aan de vaststellingsovereenkomst tussen appellant en ex-werkgever.

5.1. Tussen partijen is, zoals ter zitting van de Raad is gebleken, niet meer in geschil dat de vraag of appellant verwijtbaar werkloos is geworden in de zin van artikel 24, tweede lid, aanhef en onder a, van de WW, in deze procedure niet meer aan de orde kan komen. Het gaat in deze procedure uitsluitend nog om de vraag of het Uvv terecht, met toepassing van artikel 27, eerste en elfde lid, van de WW, een maatregel heeft opgelegd inhoudende dat de WW-uitkering gedurende een periode van 26 weken voor de helft wordt uitbetaald. Die vraag beantwoordt de Raad bevestigend. [...]

5.4. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat de zinsnede 'over ten hoogste 26 weken' in artikel 27, eerste lid, van de WW een maximale periode betreft die verkort mag worden indien daarvoor gegronde redenen zijn. De rechtbank heeft in dit verband terecht gewezen op de Memorie van Toelichting bij de Wet wijziging WW-stelsel en ontslagrecht, waaruit blijkt dat de zinsnede 'over ten hoogste 26 weken' verband houdt met het feit dat vanaf 1 oktober 2006 ook recht kan bestaan op een WW-uitkering met een duur van minder dan zes maanden. De verlaging met de helft vindt plaats over de volledige uitkeringsduur, maar ten hoogste over een periode van 26 weken.

5.5. Het Uvv is niet gebonden aan de vaststellingsovereenkomst tussen appellant en exwerkgever voor zover daarbij een correctiefactor van 0,75 is afgesproken en daarmee het aandeel van de ex-werkgever in het ontstaan en voortbestaan van de verstoorde arbeidsrelatie op 65 tot 80% is vastgesteld. Het Uvv heeft een eigen onderzoeksplicht en verantwoordelijkheid ter zake van de vaststelling van de mate waarin de werkloosheid appellant kan worden verweten en welke maatregel in dat kader, met toepassing van artikel 27, eerste en elfde lid, van de WW, moet worden opgelegd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2026, 878

MK CRvB, 18-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1091](#)

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

Participatiewet (PW) 17 lid 1, 18a, 31 lid 1, 32 lid 1 onder a, 34 lid 2, 54 lid 3, 58 lid 1

PARTICIPATIEWET. INTREKKING, HERZIENING EN TERUGVORDERING. SCHENDING

INLICHTINGENVERPLICHTING. CRYPTO-ACTIVITEITEN. Uit het door appellant overgelegde

transactieoverzicht over de periode van 13 januari 2021 tot en met 17 februari 2022 volgt dat de aan- en verkoop van crypto's door appellant het algemeen gangbaar vermogensbeheer overstegen. Van het incidenteel aan- en verkopen van crypto's was in het geval van appellant geen sprake. Het had appellant redelijkerwijs duidelijk moeten zijn dat zijn crypto-activiteiten van invloed konden zijn op zijn recht op bijstand. Appellant had dan ook onverwijld uit eigen beweging aan het college mededeling moeten doen van zijn cryptoactiviteiten. Nu hij dit niet heeft gedaan heeft hij de op hem rustende inlichtingenverplichting geschonden.

Het college heeft niet duidelijk gemaakt waarom op basis van het door appellant verstrekte transactieoverzicht de inkomsten uit vermogen en daarmee het recht op bijstand niet kunnen worden vastgesteld. Dit betekent dat bestreden besluit 1 niet zorgvuldig is voorbereid en niet berust op een deugdelijke motivering. Het is aan het college om aan de hand van het transactieoverzicht van het Bitvavo-account het recht op bijstand vast te stellen dan wel aannemelijk te maken dat het recht niet precies kan worden vastgesteld en met een schatting moet worden volstaan. De Raad draagt daarom het college op het gebrek in bestreden besluit 1 te herstellen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 879

MK CRvB, 20-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1090](#)

college van burgemeester en wethouders van Zwolle.

Jeugdwet (Jw) 3.5

JEUGDWET. ONDERTOEZICHTSTELLING. HERHAALDE AANVRAGEN OM JEUGDHULP. Er is geen sprake van nieuwe feiten en omstandigheden.

De Raad ziet, evenals de rechtbank, geen aanknopingspunten in de wet, de geschiedenis daarvan of de rechtspraak voor de stelling van appellant dat artikel 3.5. van de Jw niet geldt voor de gevallen waarin de verzochte jeugdhulp buiten de doelen van de ondertoezichtstelling valt. Als een ondertoezichtstelling is uitgesproken dient de gecertificeerde instelling (GI) te bepalen of, en zo ja, welke jeugdhulp aangewezen is. Met betrekking tot de stelling dat de GI niet de aangewezen instantie is om een pgb aan te vragen, wordt als volgt overwogen. Pas nadat de GI bepaald heeft dat en welke jeugdhulp is aangewezen, rijst de vraag of daarin kan worden voorzien door zorg in natura of door een pgb. In het laatste geval dient het college te beoordelen of aan de toekenningsvoorwaarden van een pgb is voldaan en of een van de weigeringsgronden aan de orde is. De GI heeft in het geval van appellant niet bepaald dat jeugdhulp, zoals neergelegd in de aanvragen, aangewezen was. Dit betekent dat de afwijzing door het college van de aanvraag van 6 september 2024 niet onmiskenbaar onjuist was en het college tot het standpunt kon komen dat het bestreden besluit niet evident onredelijk is. Het college mocht de aanvraag van appellant van 16 november 2024 dan ook afwijzen met verwijzing naar het oorspronkelijke besluit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 880

MK ABRS, 18-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4823](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. ALGERIJE. DIENSTPLICHT. Het feit dat het thematisch ambtsbericht al geruime tijd geleden is opgesteld, betekent niet dat de minister alleen al daarom deze informatie moet actualiseren. Ook betekent dit, anders dan de rechtbank lijkt te bedoelen, niet dat de bewijslast verschuift naar de minister.

JnB 2026, 881

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 11-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:23872](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de afwijzing van de asielaanvraag niet in stand kan blijven. De rechtbank voorziet zelf in de zaak en draagt verweerder op aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen. De rechtbank vindt de problemen van eiser met Al-Shabaab geloofwaardig en komt tot de conclusie dat eiser in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming nu eiser een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Somalië. Verweerder heeft daarmee onterecht de asielaanvraag afgewezen als kennelijk ongegrond, en had ook geen terugkeerbesluit mogen uitvaardigen of een inreisverbod mogen opleggen.

De Uitvoerings- en implementatiewet Asiel- en migratiepact 2026 (Implementatiewet) bevat het overgangsrecht voor de behandeling van asielaanvragen die zijn ingediend vóór 12 juni 2026. Dit overgangsrecht houdt in dat voorschriften van de tot 12 juni 2026 geldende Vw die betrekking hebben op een achttal specifiek genoemde onderwerpen, van toepassing blijven op de aanvragen van vóór 12 juni 2026. De voorschriften voor de ingangsdatum van een verleende asielvergunning zijn niet genoemd in dit overgangsrecht. Hierdoor zou de ingangsdatum van een asielvergunning voor eiser niet de datum zijn van aanvraag – wat het geval zou zijn ten tijde van zijn aanvraag – maar de datum van de dag na de verlening van een vergunning zijn. De rechtbank is van oordeel dat in strijd met de rechtszekerheid en rechtsbescherming zou zijn. De rechtbank is daarom van oordeel dat een redelijke toepassing van de Vw en de Implementatiewet betekent dat eiser een vergunning moet worden verleend met als 4 juli 2024 ingangsdatum en een geldigheidsduur tot 4 juli 2029.

JnB 2026, 882

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 21-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:20524](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Deze uitspraak gaat over de asielaanvraag van eiser. Eiser is staatloos en komt uit Gaza. Hij geeft aan in Gaza bescherming en bijstand van het VN-orgaan UNRWA te hebben gehad maar hiervoor niet meer in Gaza terecht te kunnen. Daarom moet hij als vluchteling

worden erkend. Volgens verweerder kan Egypte voor eiser worden aangemerkt als veilig derde land. Daarom heeft hij de asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaard. Eiser is het hier niet mee eens en heeft daarom beroep ingesteld. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de niet-ontvankelijk verklaring van de asielaanvraag niet in stand kan blijven. De rechtbank verklaart het beroep gegrond, vernietigt het besluit van verweerder en draagt verweerder op om een asielvergunning te verlenen. Naar het oordeel van de rechtbank genoot eiser kort voor het indienen van zijn asielaanvraag in Nederland in Gaza bescherming en bijstand van UNRWA, maar kan UNRWA die bescherming en bijstand nu niet meer bieden. Daarom moet eiser als vluchteling worden erkend op grond van het Vluchtelingenverdrag. Een redelijke toepassing van de Vw en de Implementatiewet brengt naar het oordeel van de rechtbank mee dat aan eiser een vergunning moet worden verleend met ingang van de datum van zijn asielaanvraag met een geldigheidsduur van vijf jaar.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2026, 883

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 14-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:23962](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 8:55d

BEROEP NIET TIJDIG. MVV. NAREIS. Eiser heeft in 2024 asiel gekregen en vervolgens mvv-nareis aangevraagd voor zijn echtgenote en vier kinderen, zodat zijn gezin naar Nederland kan komen. De minister heeft nog steeds niet op de aanvraag beslist, ondanks drie eerdere uitspraken van de rechtbank. De minister wil nu wachten op een richtinggevende uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State over de vraag of de per 12 juni 2026 ingevoerde strengere regels voor gezingshereniging ook mogen worden toegepast op ruim 19.000 lopende aanvragen, waaronder die van eiser. Eiser vindt dat onaanvaardbaar, omdat zijn vrouw en kinderen in Libanon verblijven in een onveilige situatie vanwege bombardementen.

De rechtbank oordeelt dat de minister de zaak te lang heeft laten liggen en onvoldoende oog heeft voor de individuele omstandigheden, vooral de veiligheid en het welzijn van de kinderen. Dit heeft negatief effect op het recht op familie- en gezinsleven en het recht van kinderen op bescherming. Daarom verklaart de rechtbank het beroep gegrond en draagt zij de minister op om binnen twee weken alsnog te beslissen. Als de minister weer niet beslist ondanks de opdracht van de rechtbank daartoe, dan moet eiser worden behandeld alsof de mvv voor zijn echtgenote en kinderen is verleend, zodat zij dan naar Nederland kunnen komen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 884

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 01-09-2026,

[ECLI:NL:RBDHA:2026:25113](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30 lid 1

AMBV. Italië. de minister heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat thans weer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De 'declaration of intent' bevat geen concrete toezeggingen op het gebied van medewerking aan overdrachten door Italië. Daarbij komt dat uit de door eiser ingebrachte landeninformatie het beeld naar voren komt dat de betreffende opvangproblematiek, die volgens de Italiaanse autoriteiten zelf destijds grond vormde voor de eenzijdige opschorting van hun kant, nog altijd actueel is. Verder ontbreken concrete indicaties dat de situatie sinds april 2026 dan wel sinds het van toepassing worden van het AMP op 12 juni 2026 in betekenisvolle mate gewijzigd is. Integendeel, er zijn juist aanknopingspunten die erop duiden dat de situatie onveranderd is (zie conclusie Commissie in het EU-rapport van juli 2026). Het beroep van de minister op de arresten Tudmur en Daraa slaagt niet. Verder maakt een zwaluw (één succesvolle overdacht) nog geen zomer. De rechtbank ziet weliswaar dat de minister inspanningen verricht om de situatie m.b.t. overdrachten te verbeteren en dat uit het EU-rapport blijkt dat de Italiaanse autoriteiten bezig zijn met het uitvoering geven aan hun internationale verplichtingen, maar het is nog te weinig om te kunnen concluderen dat de situatie daadwerkelijk is verbeterd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 885

ABRS, 26-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4933](#)

minister van Asiel en Migratie.

Besluit proceskosten bestuursrecht 2 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. PROCESKOSTENVERGOEDING. Het betoog van appellant dat het verschijnen van zijn gemachtigde op de zitting in aanmerking komt voor een punt aan proceskostenvergoeding, slaagt evenzeer. Anders dan de rechtbank heeft overwogen moet daarbij geen onderscheid worden gemaakt tussen de verschillende periodes waarop de maatregel van vreemdelingenbewaring betrekking heeft. Het beroep ging over de maatregel als geheel en in dat kader is de zitting gehouden. Dat de rechtbank niet tot het oordeel is gekomen dat de maatregel over de gehele periode vanaf de oplegging tot aan de opheffing ervan onrechtmatig is geweest, doet er niet aan af dat het beroep gegrond was zodat de rechtbank ook voor de zitting een punt aan proceskostenvergoeding had moeten toekennen. Dat volgt uit artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van het Bpb, gelezen in samenhang met onderdeel A1, onder 13, van de bijlage bij het Bpb.

JnB 2026, 886

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 06-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:24524](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 b

VREEMDELINGENBEWARING. Voorlopige voorziening getroffen dat besluit op asielaanvraag wordt geschorst en dat eiser niet mag worden uitgezet totdat is beslist op het beroep. Artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw. geen onjuiste grondslag voor de inbewaringstelling.

5. Eiser betoogt dat de wettelijke grondslag van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw, vanaf het moment dat op de asielaanvraag van eiser is beslist niet langer door verweerder aan de maatregel van bewaring ten grondslag kon worden gelegd. Volgens eiser is deze grondslag uitsluitend bedoeld voor de duur van de behandeling van het asielverzoek, tot aan de beslissing daarop door verweerder. Eiser heeft verwezen naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 5 juni 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1710 en 4 februari 2021, ECLI:NL:RVS:2021:230. Verder heeft verweerder onvoldoende inzichtelijk gemaakt welke gegevens na het besluit nog noodzakelijk waren voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

5.1. Verweerder stelt dat de Uitvoerings- en implementatiewet Asiel- en migratiepact 2026 de ruimte biedt om de maatregel van bewaring op grond van artikel 59b, eerste lid, onder b, van de Vw ook op te leggen na afwijzing van de asielaanvraag. Er is volgens verweerder een feitelijke noodzaak dat eiser beschikbaar blijft voor de verdere beoordeling van zijn asielaanvraag in de beroepsfase.

5.2. De rechtbank overweegt als volgt. Bij besluit van 10 juni 2026 is de asielaanvraag van eiser door verweerder niet-ontvankelijk verklaard. Nadien is bij uitspraak van 18 juni 2026 van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (NL26.33009) de voorlopige voorziening getroffen dat voornoemd besluit wordt geschorst en dat eiser niet mag worden uitgezet totdat is beslist op het beroep. Eiser verblijft dan ook rechtmatig in Nederland in afwachting van de beroepsprocedure en kon rechtmatig in bewaring worden gehouden op grond van artikel 59b, eerste lid, onderdeel b, van de Vw. Bovendien heeft verweerder toegelicht dat bewaring noodzakelijk is voor de beoordeling en verwerking van de door eiser aangekondigde over te leggen bewijsmiddelen. De voorzieningenrechter heeft immers in voornoemde uitspraak van 18 juni 2026 geoordeeld dat een nadere bestudering van de asielzaak vereist is ten aanzien van de stelling van eiser dat in Algerije in eerwraakzaken geen bescherming kan worden geboden door de autoriteiten. Eiser heeft aangekondigd in de beroepsfase van de asielprocedure landeninformatie te zullen overleggen. Daarnaast blijkt uit hetgeen hiervoor is overwogen (onder 4.2.) dat er een onderduikrisico bestaat. Gelet op het voorgaande is geen sprake van een onjuiste grondslag voor de inbewaringstelling. Deze beroepsgrond slaagt niet.

[Naar inhoudsopgave](#)